

yerden alıyor ilhamlarını. Bu hissiyat "Walk Believer Walk"ın cehennem ateşinde ya da "Locust Street"ın çıkmazında derhal göze çarpıyor.

Robinson albüm boyunca kayıpların ve pişmanlıkların hikayesini anlatıyor. "Oh Josephine"de "Bir süre için gözyaşları ve tozlarlaydım / Bir sihir için zehirlerlere kapıldım" ve doğunun güneyle bulunduğu uçucu "Whoa Mule"de "Keder ve sefalet yüklü şarkımı sana söylememe az kaldı" dizeleri geçiyor (Bunlar bir günlükten alıntılanmış olmasa da Kate Hudson'dan ayrılmanın adamcağıza koyduğu açık). Yine de Robinson her ağtın kontrastını hayatını kurtaranın rock'n'roll olduğunu hatırlatan bir parçayla yapıyor ve vaaz dili kullanmaktan da çekinmiyor. En açık örnek Rahip Charlie Jackson (Afro-Amerikan gospel gitaristi ve şarkıcısı)'ın "God's Got It"inin yeri yerinden oynatan yorumu; başka yerlerde de Robinson kurtuluş, inayetten ve günahlardan arınmaktan sıkça söz ediyor. Bu inanç daha çok genç müzisyenlerde görmeye alışık olduğumuz türden ama yirminci yılını devirmeye hazırlanan Crowes'da daha çok savaş gazilerininkini andıran bir havaya bürünüyor.

Sıklıkla kafası kıyak vasat yetenekler olarak görülen bir grup için çok hırslı bir tavır bu ama keşke yazın kalitesi de süreklilik gösterseymiş. Warpaint oldukça etkileyici bir biçimde açılıyor (albümün üçte birini oluşturan ilk kısım grubun şu ana kadar yaptığı en kaliteli ve geniş yelpazedeki parçaları barındırıyor) ama "We Who See the Deep" gibi şarkılar hatırlanmak için biraz fazla bayağı. "Evergreen" tatlı bir aşk şarkısı ama Robinson da "Gel gün ışığında sevişelim / Gel acımızı paylaşalım" dan daha iyi şarkı sözleri yazabilir sanki.

Yine de bu eğreti yamaların çoğu affedilebilir nitelikte çünkü grup gerçekten çok sıkı çalışıyor. Crowes o kadar çok eleman değişikliği yaşadı ki Wikipedia sayfalarında grubun tarihi renk kodlu bir kronoloji ile tablo ediliyor ama şu anda ellerinde-

Bir ibadet hatırası: The Black Crowes

ki kadro belki de en iyisi. En önemli katılım North Mississippi Allstars'dan Luther Dickinson'inki. Dickinson'ın muhteşem slide gitarcılığı albüme yoğun bir gerilim ve hoş bir karmaşıklık getiriyor. O, klavyeci Adam MacDougall ve Rich Robinson, birlikte Allman Brothers ya da Derek And The Dominos'unkine yakın bir hava yakalıyorlar. Warpaint genelde kısa ve öz parçalardan oluşsa da (sadece bir şarkı altı dakikayı aşıyor) en heyecan verici anlar bu müzisyenlerin "Oh Josephine" ya da "Movin' on Down the Line" gibi şarkıların uzatılmış coda bölümlerinde ortaya çıkışlarıyla gerçekleşiyor.

The Black Crowes yıkıldı, yenildi, beğenilmedi. *Behind The Music* belgeselleri on yıl önce çekildi ve Rich Robinson daha kırk yaşında bile değil. Robinsonlar işe ilk koyulduklarında örnek aldıkları abileri kadar uzun süredir bu işin içindeler. Ama Black Crowes ilk defa *Warpaint*'le geleceği olan bir grup gibi gözüküyor.

Fuck Buttons

Fuck Buttons

★★★★

Street Horrrsing

ATP

Basit fikirlerin mucizevi karışımları

Bristollü ikili Fuck Buttons, drum machine, synthesizer ve distorize çıgıllıkları ambient bir estetikle gayet doğalmış gibi harmanlayan bu müziği yapmaya, 2004 yılından beri devam ediyor. Andrew Hung ve Benjamin John Power'ın kulak döven şiddette noise yapma amacıyla

başlattıkları proje, daha sonra işin içine kolayca seçilemeyen sevimli melodiler, karmaşık yapılar ve farklı sesler katma deneyleriyle bu son halini bulmuş. Yine de hala dibine kadar agresif, tetikte bir müzik yapıyorlar ve noise kavramına sevdalanmalarını sağlayan (dakikalarca aynı nota üzerinde takılmak, enstrümanları kendi hallerine bırakmak ve distorsiyonu çok çok çok sevmek gibi) kavramlardan da hiç uzaklaşmış değiller. Böylece bir Fuck Buttons şarkısının uzayan her dakikasından yeni ve şaşırtıcı bir şey umabilirsiniz. Proje formülünün kilit noktası da bu zaten: Basit fikirlerin tuhaf karışımları. Albüm boyunca, hipnotize edecek uzunluğa ulaştıktan sonra sağ gösterip sol vurarak şaşırtan trafikler söz konusu. Şarkılar dakikalar süren sarmallar sonunda ulaştıkları doruk noktalarında, her dinleyişte daha da güçleniyor. Çığ ve ilk bir yaklaşımla giriştikleri işin içinden acayip stilize bir sound'la çıkıyorlar. Fuck Buttons, 50 küsur dakika süren 6 şarkı boyunca, isimlerinin hakkını kafanız ve göğsünüzde iki eşit kocaman delik bırakarak veriyor.

PINAR ÜZELTÜZENCİ